

Ceea ce mă șoca era să-l aud pe Ted Driffield povestind lucruri din vremea cînd făcea pe chelnerul la un restaurant din cartierul Holborn, de parcă ar fi fost lucrul cel mai normal din lume. Știam eu că fugise cîndva pe mare, dar asta era o poveste romantică. Doar aflasem – cel puțin din cărți – că băieții făceau așa de multe ori și aveau parte de tot soiul de aventuri palpitate pînă să se însoare cu o fată bogată sau cu o fiică de conte. Însă Ted Driffield fusese birjar la Maidstone și apoi conțopist la o agenție de pariuri din Birmingham. Odată, cînd treceam împreună pe lîngă cîrciuma „Drumul de fier“, doamna Driffield pomeni absolut în treacăt, de parcă ar fi fost o chestie pe care o putea face oricine, că a lucrat acolo trei ani.

— A fost prima mea slujbă. După aceea m-am mutat la „Panașul prințului“ de la Haversham. Iar de acolo n-am plecat decît cînd m-am măritat.

Și rîse, de parcă ar fi savurat la nebunie amintirea. Nici nu știam ce să-i zic sau măcar încotro să mă uit. Atîta știu – că obrazii mi se îmbujorară.

Altădată, cînd treceam prin satul Ferne Bay, întorcîndu-ne dintr-o excursie mai lungă, cum era foarte cald și ne era la toți sete, doamna Driffield propuse să intrăm la „Delfinul“ și să bem o bere. Începu să vorbească vrute și nevrute cu fata de la tejghea și mă amuți pur și simplu cînd îi spuse că și ea slujise tot așa vreme de cinci ani. Se apropie patronul și Ted Driffield îi oferi ceva de băut, iar doamna Driffield zise că neapărat trebuie să bea și fata de la bar un pahar de Porto. Multă vreme trîncăniră prietenește despre cum merge negoțul, despre monopoliurile berarilor și despre creșterea tuturor prețurilor. Între timp eu stăteam acolo țepăn, mă treceau sudori calde și reci și pur și simplu nu știam ce să fac. Cînd am ieșit, doamna Driffield a spus în treacăt:

— Vai, Ted, m-am împrietenit la toartă cu fata aia! E isteată foc. Sper să se aleagă ceva de capul

ei. După cum i-am și zis, e o viață grea, dar veselă. Mai vezi ce se întâmplă prin lume și dacă-ți joci bine atuurile, pui mîna pe un soț bun. Am observat că are verighetă, dar ea mi-a zis c-o poartă doar ca să nu le dea băieților prilej s-o tachineze.

Driffield rîse, iar soția lui se întoarse către mine:

— Ehe, eu m-am distrat pe rupte cînd eram barmaniță, dar bineînțeles că nu puteam s-o țin așa o viață întreagă. Omul mai trebuie să se gîndească și la viitor.

Însă mă aștepta un șoc de proporții și mai mari. Era pe la mijlocul lui septembrie, așa că vacanța mea se apropia de sfîrșit. Soții Driffield îmi umpleau viața și mintea, dar dorința mea de a vorbi despre ei acasă mi-era retezată cu dispreț de unchiul:

— N-avem nevoie să ni-i bagi pe gît toată ziua, bună ziua pe prietenii ăștia ai tăi! Mai avem și alte subiecte de conversație, mult mai potrivite. Dar eu cred că întrucît Ted Driffield s-a născut în parohia asta și se vede cu tine aproape în fiecare zi, n-ar fi rău să mai dea și pe la biserică măcar din an în Paște.

Drept care într-o zi i-am spus lui Driffield:

— Să știți că unchiul ar vrea să treceți pe la biserică.

— Foarte bine. Hai, Rosie, să mergem la predica de duminică seara.

— N-am nimic împotrivă.

I-am spus lui Mary-Ann că au de gînd să vină amîndoi. M-am așezat în strana parohului, chiar în spatele moșierului, deci nu puteam să întorc capul ca să mă uit la ceilalți enoriași, dar din comportarea vecinilor dinspre margine simțeam că soții Driffield trebuie să fi apărut. A doua zi am profitat de primul prilej ca s-o întreb pe Mary-Ann dacă i-a văzut.

— Oho, și încă cum! răspunse Mary-Ann, cu dinții încleștați.

— Și ai vorbit cu ea după aceea?

— Cine, eu?

Deodată izbucni furioasă:

— Pleacă din bucătăria mea! Ce tot cauți aici și mă bați la cap toată ziua? Cum pot eu să-mi mai văd de treabă dacă toată ziua stai pe capul meu?

— Bine, bine, nu-i nimic. Nu-ți ieși din pepeni.

— Eu nu știu cum de te lasă unchiu-tău să umbli creanga cu de-alde ăștia de colo pînă colo? N-ai văzut ce de flori își trîntise la pălărie? Mă-ntreb cum de nu i-e și rușine să se arate în lume! Haide, haide, șterge-o de-aici, că am treabă!

Nu știam de ce Mary-Ann e așa țifnoasă. Nu i-am mai pomenit niciodată de doamna Driffield. Dar peste vreo două-trei zile s-a întîmplat să mă duc la bucătărie ca să caut nu știu ce. Casa parohială avea două bucătării: una micuță, în care se gătea, și una mai mare, clădită – presupun – în vremurile cînd clericii de țară aveau familii numeroase și dădeau banchete grandioase pentru nobilimea din ținut. Acolo ședea Mary-Ann și cosea după ce termina cu gătitul. De obicei la opt seara luam o cină rece, așa că după ora ceaiului nu mai avea mare lucru de făcut. Acum era aproape șapte și lumina scădea. Era seara liberă a lui Emily, deci mă așteptam s-o găsesc singură pe Mary-Ann, dar, înaintînd pe coridor, am auzit glasuri și rîsete. M-am gîndit că a venit cineva s-o viziteze. Lampa era aprinsă, dar avea un abajur mare, verde, așa că în bucătărie era destul de întuneric. Am văzut pe masă ceainicul și ceștile. Deci la ora aceea tîrzie Mary-Ann bea încă o ceașcă de ceai cu o prietenă. Cînd am deschis eu ușa, conversația s-a întrerupt, dar apoi am auzit un glas spunînd:

— Bună seara.

Am tresărit, constatînd că prietena venită în vizită este doamna Driffield. Mary-Ann a rîs de surprinderea mea:

— Rosie Gann a trecut pe la mine ca să bea o ceașcă de ceai.

— Ne-am amintit de vremuri de demult.

Mary-Ann s-a jenat puțin că am dat peste ea în această situație, dar nici pe departe cît m-am sfiit eu. Doamna Driffield m-a învăluit cu zîmbetul acela al ei de copil poznaș. Era perfect degajată, fără nici un pic de stînjeneală. Dintr-un motiv sau altul, am observat ce rochie poartă – probabil pentru că n-o văzusem niciodată atît de elegantă. Era dintr-o stofă bleu pal, foarte strînsă pe talie, cu mîneci bufante și o fustă lungă, cu volănaș. Purta o pălărie mare și neagră de pai, cu o sumedenie de trandafiri și frunze și fundulițe pe ea. Evident, era pălăria pe care o avusese duminică la biserică.

— M-am gîndit eu că dacă aștept să vină Mary-Ann în vizită la mine, s-ar putea să treacă și ziua de apoi, așa că ce mi-am zis? Că ar fi mult mai bine să vin eu s-o văd.

Mary-Ann rînji, puțin stînjenită, deși părea destul de încîntată. I-am cerut ce voiam și pe urmă le-am părăsit cît de repede am putut. Am ieșit în grădină și m-am plimbat așa, fără țintă. Am mers pînă la gardul dinspre drum și m-am uitat peste poartă. Se lăsase întunericul. Curînd am dat cu ochii de un bărbat care se învîrtea pe acolo. La început nu i-am dat atenție, dar văzîndu-l că umblă în sus și-n jos, mi-am dat seama că așteaptă pe cineva. Întîi am crezut că ar putea fi Ted Driffield și tocmai dădeam să ies pe poartă să-l întîmpin, cînd și-a aprins pipa. Atunci am văzut clar că e Lord George. M-am întrebat ce-o fi căutînd acolo, dar deodată mi-a fulgerat prin minte că o așteaptă pe doamna Driffield. Inima a început să-mi bată de să-mi spargă pieptul și, cu toate că întunericul mă ascundea destul de bine, m-am retras în umbra tufișurilor. Am mai așteptat cîteva minute și iată că ușa laterală s-a deschis și Mary-Ann a condus-o afară pe doamna Driffield. I-am auzit pașii acesteia pe pietrișul aleii. A venit pînă la poartă și a pus mîna pe clanță. Cînd a deschis-o, s-a auzit un scîrțîit. Sunetul

l-a făcut pe Lord George să treacă drumul și să se strecoare în grădină înainte ca doamna Driffield să apuce să iasă. A cuprins-o în brațe și a strâns-o tare la piept. Ea a rîs și i-a spus în șoaptă:

— Vezi să nu-mi strici pălăria!

Eram doar la un metru de ei și muream de frică să nu mă observe. Mi-era rușine pentru ei. Tremuram de emoție. Lord George a ținut-o în brațe cîteva minute bune.

— Ce zici, aici, în grădină? i-a șoptit el.

— Nu, că pe-aici e băiatul ăla. Să mergem pe cîmp.

Ieșiră pe porțiță, el cu brațul petrecut pe după talia ei, și se pierdură în noapte. Acum îmi simțeam inima bătîndu-mi atît de tare în piept, încît abia mai respiram. Mă înghețase scena la care fusesem martor și nu mai eram în stare să gîndesc normal. Aș fi dat nu știu ce să pot să vorbesc cu cineva, dar era o taină pe care trebuia s-o păstrez. Mă făcea să mă simt important și asta îmi dădea fiori. Am mers încetîșor pînă în casă și am intrat pe ușa laterală. Cînd m-a auzit deschizînd-o, Mary-Ann m-a strigat:

— Cine e, domnișorul Willie?

— Da.

Am băgat capul în bucătărie. Mary-Ann punea cina pe tavă, ca s-o ducă în sufragerie. Mi-a zis:

— Să fiu în locul tău, nu i-aș pomeni unchiului că Rosie Gann a dat pe aici.

— A, nu, n-ai nici o grijă!

— A fost o surpriză pentru mine. Cînd am auzit bătăi în ușa laterală și am deschis-o și am văzut-o pe Rosie stînd acolo, dacă-mi dădeai un bobîrnac, cădeam din picioare. „Hei, Mary-Ann!“ zice ea și pînă să-mi dau eu seama ce are de gînd, m-a și pupat pe toți obrajii. N-am avut încotro, a trebuit s-o poftesc înăuntru și, dacă tot a intrat, nu puteam să nu-i dau totuși o ceașcă de ceai bun.

Mary-Ann nu știa cum să se mai scuze. După toate cîte le spusese despre doamna Driffield, își

dădea bine seama că mie mi s-a părut ciudat să le gădesc trăncănind și hlizindu-se împreună. Dar n-am vrut să jubilez, cum aş fi putut s-o fac.

— Nu e chiar așa de rea, nu? am zis.

Mary-Ann mi-a zîmbit. În pofida dinților ei negri și stricați, zîmbetul îi era dulce și înduioșător.

— Să mă bată Dumnezeu dacă știu de ce, însă are, dom'le, ceva în ea că nu poți să n-o îndrăgești! A stat aici preț de vr'un ceas și pot să zic atîta despre ea: că nu și-a dat cîtuși de puțin aere. Și mi-a zis cu gura ei că materialul ăla de rochie de-o avea pă ea n-o costase nici trei sferturi de liră metrul și chiar o cred. Și-a adus aminte de toate: cum o pieptănam eu cînd era numai de-o șchioapă și cum o puneam să se spele pe mîini înainte de ceai. Vezi dumneata, uneori maică-sa o trimitea la noi să-și bea ceaiul. Pe vremea aia era frumoasă coz.

Mary-Ann își întoarse privirile către trecut și fața ei caraghioasă și boțită deveni visătoare.

— Ei, mă rog, zise ea după o pauză, aş putea zice foarte bine că nu e mai rea decît multe altele dacă ar fi să știm noi adevărul despre toate. Mă tem că i-au ieșit în cale mai multe ispite decît altora și cred că multe din alea de-o țin de rău n-ar fi fost mai breze ca ea dacă ar fi avut prilejul să-și dea arama pe față.